

PRIČE O LJUDIMA I DOGAĐAJIMA OTRGNUTE OD ZABORAVA

Knjiga simboličnog naslova „*Narod mog vremena*“ pripada novinarskom žanru, ali pojedini prozni uredci, među kojima se snažnim emotivnim nabojem nameće priča „*Cijeli život se stidio svoje majke*“, literarni je biser u bogatoj ogrlici kratkih novinskih tekstova koji čine ovaj Šehovićem prvijenac punom i bogatom publicističkom cjelinom. Jednostavnim načinom pisanja, čistim stilom, tečnim rečenicama protkanim finom poetikom opisa i jasnom porukom, autor Salem Šehović (u)kazuje kako se, uz spoznaju neosporne darovitosti, može nositi i sa književnom formom izražavanja. Takvo uvjerenje utemeljeno je i na spoznaji kako usmena pripovijest ima višestoljetnu tradiciju na njegovom zavičajnom prostoru prepoznatljivom po čuvenoj Vukaljičkoj tekiji i drugim kulturnim i vjerskim zdanjima u kojima religioznost ima uzvišenu dimenziju ovodunjalučkog prolaznog bitisanja.

Po moćnom Novalisu svako novo djelo je nova planeta za sebe i tako treba promatrati i pojavu Šehovićeve knjige, makar se ovdje radilo o novinskim tekstovima koji su najzanimljiviji kada su najaktualniji i najekskluzivniji. Neko je dobro primjetio kako dnevna novinska vijest ima životni vijek Vilinskog konjića, ali ovo nisu puke dnevne vijesti *kratkog daha* već novinske priče u potpunom dosluhu sa životom. Odabirom najboljih i najzanimljivih, prilagodljivim načinom ispisivanja i ljekovitom porukom, autor se pobrinuo da imaju i neprolazni rok trajanja i da zadovolje sve ukuse čitateljelja. Naravno, postoji i najpreciznije pojašnjenje: ovu knjigu su ispisale ljudske sudbine!

Šehović je pažljivi oslušivač života malih ljudi nesvakidašnjih sudbina. Obdaren Božijim kerametom da piše i zapaža svijet oko sebe na ovoprolaznoj stazi života, ovaj iskustveni žurnalist, uvijek širom otvorenih očiju i razumnog prosuđivanja, znalacki prepoznaje ljude i događaje koji zavrijeđuju njegovu spisateljsku pozornost. Za razliku od nekih, koji se bave ovim žanrom pisanja, on ne počinje priču *sa ulice* već nerijetko psihoanalitički ponire u ljudsku dušu kako bi oslikao i rasvijetlio patnje ili male radosti naroda njegovog i našeg vremena. Podastirući autentičnu priču pred čitaoca, autor iskazuje i svoju bol ili radost, suosjećajući se sa ljudima koji pate ili se vesele uglavnom *sitnim radostima*.

Ovu vrijednu publicističku knjigu zanimljivom i posebnom čine priče koje nikoga ne mogu ostaviti ranodušnim, kao što je slučaj sa većinom priča *socijalnog karaktera: Prehranjuje ih koza, U punoljetstvo ušla nepokretna, Godinama žive od vitri, Majka šehida živi u memljivom podrumu, Što babo nije poginuo da i ja mogu kupiti biciklo, Ubit ću se s djecom, U tuđoj kući s rudarskom plaćom od 230 maraka, Burinih 45 godina na ulici* i literarno umivena priča *Cijeli život se stidio*

svoje majke. U drugi blok, tzv. senzacionalnih priča, spadaju uredci: U Vukeljićima u jesen probearalo voće, Majka ga došla 12 godina, Dnevno pije po 40 litara vode, Nana Fatima Lušija (95) plete bez naočala, Nani Fatimi i unuk postao dedo, U potpuno izgorjeloj kući, Na svaki namaz dolijeću mi grlice, Zubima podiže 45 kilograma, Emela Šišić rođena sa srcem na licu, Dječak s jednim smeđim i jednim plavim okom, Osman Bešić postao babo u 70-toj godini života, Tri puta umrla, Sućetovo srce kuca na desnoj strani, Prije smrti podigli sebi nišane, Nana Behka pogačom vraća želudac, Ko se umio na Studencu, vidio je jedno brdo dalje...

U Šehovićevoj novinarskoj bilježnici našle su svoje zasluženno mjesto i priče o bosanskim živopisnim krajolicima (*Lašvanska dolina postala atrakcija*), plemenitim ljudima (*Najaktivniji dobrovoljni davalac krvi*), kulturnim i vjerskim znamenitostima (*Vukeljići, derviška oaza*), zanimljivim događajima i mjestima i starim objektima koji nestaju u novom vremenu (*Vodenica bez mlinara, žrvanj bez vode*).

Salem Šehović je, uz Božiju pomoć, uspio u hairli naumu: objavio je publističko djelo u kome je objedinio svoje najbolje novinske uredke i tako sačuvao od zaborava ljude i događaje svog i našeg vremena. Njegov učinak zavrijeđuje čestitke!

Sarajevo, 15.12.2013,

Mustafa Smajlović